

R O M Â N I A
TRIBUNALUL BUCUREȘTI – SECȚIA I PENALĂ
SENTINȚA PENALĂ NR. 587/F
Ședința publică din data de 26.06.2012
Tribunalul constituit din:
PREȘEDINTE: TUDOR GEORGIANA
GREFIER: MLAGIU ALINA ELENA

MINISTERUL PUBLIC - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a fost reprezentată prin **procuror Căpătână Luiza Maria**.

Pe rol, urmează soluționarea cauzei penale având ca obiect contestația la executare formulată de judecătorul delegat cu executarea din cadrul T.B. – Secția I Penală, privind punerea în executare a mandatului de executare a pedepsei închisorii nr.... din .., emis cu privire la condamnatul **N.A.**, în baza sentinței penale nr. 176 din 30.01.2012 a Î.C.C.J. – Secția Penală, definitivă prin Decizia penală nr. 160 din 20.06.2012 a Î.C.C.J. – Completul de 5 Judecători.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, la prima strigare a cauzei, **a lipsit** intimatul-condamnat N.A., fiind reprezentat de apărător ales, avocat C.I., în baza împuternicirii avocațiale seria ... nr. ..., și de apărător din oficiu, avocat C.L., cu delegație avocațială nr. ..., emisă de Baroul București - Serviciul de asistență judiciară obligatorie.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Apărătorul ales al intimatului-condamnat, avocat C.I., având cuvântul, a solicitat amânarea judecării cauzei, apreciind că în cauză nu au fost respectate dispozițiile art. 460 C.proc.pen., care prevăd obligativitatea prezenței condamnatului arestat la judecarea cauzei.

În acest context, a solicitat amânarea judecării cauzei cu citarea condamnatului arestat, având în vedere faptul că la data de 20.06.2012, orele 22:00, N.A. a fost arestat, i s-a înmănat un exemplar al mandatului conform dispozițiilor art. 422 alin. 1 C.proc.pen., însă, din cauza evenimentelor survenite ulterior, acesta nu a putut fi condus legal la locul de deținere.

Apreciind că sunt incidente în cauză dispozițiile art. 460 alin. 2 C.proc.pen. raportat la art. 314 C.proc.pen., a solicitat a se asigura prezența condamnatului arestat la judecarea cauzei.

Totodată, a solicitat să se indice temeiul juridic al prezenței procurorului D.N.A. la soluționarea prezentei cauze.

În ceea ce privește susținerile apărătorului ales al intimatului-condamnat cu privire la reprezentantul Ministerului Public, **Tribunalul** arată că instanța de

judecată nu trebuie să dea explicații apărării cu privire la unitatea de parchet din partea căreia participă procurorul de ședință, sub acest aspect fiind aplicabile dispozițiile legale.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, a apreciat procedura de citare legal îndeplinită, intimatul-condamnat se află în stare de libertate, dovada de îndeplinire a procedurii de citare cu intimatul – citat prin administrația Spitalului - fiind restituită la dosarul cauzei.

Tribunalul, deliberând, a respins cererea de amânare a judecării cauzei formulată de apărătorul ales al intimatului-condamnat, întrucât au fost respectate dispozițiile art. 177 alin. 5 C.proc.pen., referitoare la procedura de citare. În ceea ce privește susținerea apărării cum că intimatul-condamnat s-ar afla în stare legală de deținere, față de obiectul cauzei, acestea sunt apărări de fond ce vor fi avute în vedere de instanță la momentul potrivit.

În continuare, Tribunalul a dispus reluarea cauzei la ordine.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, la cea de-a doua strigare a cauzei, **a lipsit** intimatul-condamnat N.A., fiind reprezentat de apărători aleși, avocat P.C.L., în baza împuternicirii avocațiale seria ... nr. ..., și avocat C.I., în baza împuternicirii avocațiale seria ... nr.

Apărătorul desemnat din oficiu, având cuvântul, a solicitat conform dispozițiilor art. 171 alin. 5 C.proc.pen., să se constate încetată delegația apărătorului din oficiu la prezentarea apărătorului ales și să se dispună cu privire la plata onorariului parțial.

Tribunalul constată încetată delegația apărătorului desemnat din oficiu la prezentarea apărătorului ales și dispune avansarea onorariului parțial în cuantum de 50 lei celui dintâi.

Apărătorul ales al intimatului-condamnat, avocat P.C.L., având cuvântul, a arătat că are de formulat două cereri prealabile și anume: a solicitat comunicarea cererii prevăzute de art. 419 alin. 2 C.proc.pen., respectiv sesizarea din partea judecătorului delegat, singurul competent să investească instanța de executare cu această procedură, pentru că nu se află la dosar.

Cea de-a doua cerere formulată de apărare este ca instanța să constate că în cauza dedusă judecării s-a procedat conform dispozițiilor art. 422 alin. 1 C.proc.pen., în sensul că organele de poliție s-au deplasat la domiciliul condamnatului N.A., i-au predat un exemplar al mandatului, fiind astfel îndeplinite condițiile prevăzute de textul art. 460 alin. 2 C.proc.pen., clientul său fiind fără putință de tăgadă aflat în stare de arest preventiv, fiindu-i înmănat un exemplar al mandatului.

Totodată, a solicitat a se observa că la dosarul cauzei există procesul-verbal întocmit de organele de poliție din care rezultă că persoanei condamnate N.A. i s-a înmănat un exemplar al mandatului de executare a pedepsei.

Cel de-al doilea apărător ales al intimatului-condamnat, avocat C.I., având cuvântul, a arătat că la dosarul cauzei se află procesul-verbal întocmit la data de 20.06.2012, orele 22:00, de cei doi ofițeri ai D.G.P.M.B. – S.I.C. însărcinați cu punerea în executare a mandatului, iar în acest proces-verbal s-a

menționat în mod expres că i-a fost înmănat mandatul de executare clientului său însă, din cauza tentativei de sinucidere, acesta a fost dus la Spitalul de ..., astfel că din cauza unor împrejurări survenite ulterior condamnatul nu a putut fi condus la locul de deținere; însă a fost arestat, la spitalul unde acesta este internat există organe de poliție care asigură paza, libertatea acestuia este îngădită; în consecință, având în vedere că dovezile în acest sens există la dosar, iar intimatul este arestat, în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 460 alin. 2 C.proc.pen.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, a arătat că la dosarul cauzei nu există nicio dovadă a acestor susțineri, Spitalul ... nefiind locație de arest din sistemul A.N.P..

Tribunalul, deliberând, califică cererea formulată de apărătorul intimatului-condamnat, de aducere a condamnatului *arestat* la judecată, ca fiind apărare de fond, având în vedere cele menționate de judecătorul delegat la Biroul de executări penale în referatul aflat la dosarul cauzei; după cum s-a mai arătat, față de cererea formulată de domnul avocat C.I., la prima strigare a cauzei, procedura este legal îndeplinită pentru acest termen de judecată cu privire la persoana condamnată N.A..

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, în ceea ce privește legala sesizare a instanței, a arătat că aceasta nu poate fi discutată decât din punctul de vedere al recalificării cererii, sens în care a apreciat instanța legal sesizată pe baza referatului întocmit de judecătorul delegat la Biroul de executări penale, față de dispozițiile art.419 alin.2 C.proc.pen.

A mai arătat că art. 422 alin. 1 C.proc.pen. presupune îndeplinirea a două condiții, și anume: pe baza mandatului de executare a pedepsei închisorii, poliția procedează la arestarea condamnatului, apoi îi înmânează un exemplar al mandatului și persoana este condusă la locul de deținere, abia atunci fiind finalizată procedura de punere în executare a pedepsei.

În ceea ce privește faptul că organul de poliție a sesizat judecătorul delegat pe tema punerii în executare a mandatului, procurorul a apreciat că această procedură excede dispozițiilor prevăzute de art. 460 C.proc.pen., cu referire la singura dispoziție privind împiedicarea punerii în executare a mandatului – art. 461 alin. 1 lit. c C.proc.pen., dată fiind natura pur necontencioasă și administrativă a executării mandatului de executare al pedepsei închisorii și a ordinului de a nu părăsi țara.

Pentru considerentele expuse a solicitat scoaterea cauzei de pe rol în vederea realizării procedurilor corespunzătoare administrative, conform art. 420 și 422 C.proc.pen., întrucât organele de poliție nu au nevoie de o confirmare sau o autorizare a instanței de judecată în vederea executării mandatului.

Apărătorul ales al intimatului-condamnat, avocat P.C., L., având cuvântul cu privire la calificarea cererii cu care a fost sesizată instanța și la cererea de scoatere a cauzei de pe rol, a solicitat a se consemna că cererea inițială a apărării nu a vizat nelegala citare, ci aducerea condamnatului arestat la judecarea cauzei, fiind vorba de două lucruri diferite, un aspect privind

legalitatea procedurii de citare, iar celălalt fiind legat de prezența condamnatului la judecarea cauzei.

În continuare, apărătorul a adăugat, cu privire la excepția nelegalei sesizări a instanței, că potrivit art. 419 alin. 2 C.proc.pen., care dispune expres că singurul organ care poate sesiza instanța de executare în caz de împiedicare în cursul executării este judecătorul delegat, iar tot ceea ce există la dosarul cauzei este doar procesul-verbal prin care organul de poliție însărcinat cu punerea în executare aduce la cunoștința judecătorului delegat o situație și îi cere acestuia să sesizeze instanța de executare.

A mai arătat că există și un referat la dosarul cauzei, care însă nu este un act de sesizare prin care instanța de executare să fie legal investită; un act de sesizare al instanței trebuie să ceară ceva, o instanță neputându-se pronunța decât pe ceea ce i se solicită și în limitele sesizării.

Pornind de la acest raționament și constatând că în cauză nu s-a formulat nicio cerere care să aibă un obiect bine determinat prin care se solicită ceva instanței, apărătorul a apreciat că este vorba de o nulitate absolută care nu poate fi acoperită în niciun fel.

În ipoteza în care ar fi existat un asemenea act, în cuprinsul său ar fi trebuit indicat punctual ce anume se cere instanței de executare – instanță competentă să constate, conform dispozițiilor art. 460 combinat cu art. 461 alin. 1 lit. c C.proc.pen., o împiedicare la executare.

Pentru aceste considerente, apărătorul a solicitat a se constata în principal constatarea nulității absolute a actului de sesizare și a lipsei de competență a instanței, iar în subsidiar respingerea sesizării întrucât cererea nu are un obiect.

Cel de-al doilea apărător ales al intimatului-condamnat, avocat C.I., față de solicitarea reprezentantului Ministerului Public în sensul scoaterii de pe rol a cauzei, a arătat că aceasta este doar o procedură administrativă care nu își găsește aplicarea în cauză întrucât instanța a fost sesizată printr-un referat ce poartă viza șefului Biroului de Executări Penale, soluția legală nefiind o scoatere de pe rol.

În final, motivat de faptul că prin sesizare nu se solicită ceva anume, pe argumentele antevorbitorului său apărătorul a solicitat respingerea sesizării ca inadmisibile, în subsidiar ca informă din punct de vedere procedural, întrucât nu precizează obiectul.

Deliberând, **Tribunalul** respinge ca neîntemeiată excepția privind nelegala sesizare a instanței invocată de apărătorii aleși ai persoanei condamnate N.A., având în vedere că dispozițiile care prevăd atribuțiile judecătorului delegat cu executarea - art. 419 C.proc.pen. și Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești -, nu condiționează sesizarea instanței de o formă anume pe care să o îmbrace cererea formulată de judecătorul delegat în legătură cu nelămuririle / împiedicările la executare, contestația la executare sau orice alte cereri prevăzute în titlul privind executarea hotărârilor penale, fiind îndeobște cunoscut că, în îndeplinirea atribuțiilor sale, judecătorul delegat întocmește de fiecare dată un *referat*.

Prin urmare, **Tribunalul** se consideră *legal investit*, având în vedere referatul atașat la dosarul cauzei la fila ..., semnat de Președintele Secției I Penale a T.B., care este în același timp și unul dintre judecătorii delegați cu executarea hotărârilor penale.

În ceea ce privește *calificarea cererii*, aceasta este una întemeiată pe dispozițiile art. 419 alin. 2 C.proc.pen., care fac trimitere la procedura prevăzută de art. 460 C.proc.pen., dispoziții indicate atât în referatul întocmit de judecătorul delegat la Biroul de executări penale, cât și în adresele emise de organele de poliție investite cu executarea, care au stat la baza referatului judecătorului delegat. În actele menționate se arată, în esență, că, față de împrejurarea că persoana condamnată N.A. se află internată în Spitalul ..., ne-am afla în fața unei împiedicări la executare. Este vorba așadar de o procedură distinctă de aceea a contestației la executare, aceasta din urmă formulându-se în cazurile expres și limitativ prevăzute de dispozițiile art. 461 C.proc.pen. și judecându-se potrivit prevederilor art. 462 C.proc.pen., care fac trimitere tot la art. 460 C.proc.pen. Dacă legiuitorul ar fi dorit ca în art. 461 C.proc.pen., care prevede cazurile de contestație la executare, să includă și cererea de care se face vorbire la art. 419 alin. 2 C.proc.pen., atunci nu și-ar mai găsi rostul reglementarea - distinctă - a procedurii referitoare la soluționarea contestației la executare la art. 462 C.proc.pen., întrucât raportarea art. 419 alin. 2 la art.460 C.proc.pen. ar fi fost suficientă.

Prin urmare, *instanța de executare nu este investită cu o contestație la executare, ci cu o cerere întemeiată pe dispozițiile art. 419 alin. 2 C.proc.pen.*

Judecătorul delegat a apreciat, la sesizarea organelor poliției investite cu punerea în executare a mandatului de executare al pedepsei închisorii emis cu privire la persoana condamnată N.A., că este necesară sesizarea instanței de executare, fiind vorba de o *împiedicare la executare* a cărei existență ar trebui stabilită pe cale contencioasă.

În aceste condiții, este neîntemeiată cererea reprezentantului Ministerului Public, de scoatere a cauzei de pe rol și de înaintare a dosarului la judecătorul delegat cu executarea hotărârilor penale pe cale administrativă, cerere pe care tribunalul o respinge ca atare.

Față de împrejurarea că apărătorii aleși ai intimatului-condamnat arată că nu înțeleg care este obiectul cererii deduse judecății, **Tribunalul** îi lămurește, în exercitarea rolului activ, că, prin sesizarea formulată, în temeiul art. 419 alin. 2 raportat la art. 460 C.proc.pen., *judecătorul delegat a cerut instanței de executare să stabilească existența sau nu a unei împiedicări la executarea mandatului emis cu privire la condamnat, față de împrejurarea că acesta se află internat în spital.*

Nemaifiind cereri prealabile de formulat, excepții de invocat sau probe de administrat, **Tribunalul** a constatat cauza în stare de judecată și a acordat cuvântul în dezbateri.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, a solicitat scoaterea cauzei de pe rol având în vedere că procedura prevăzută de dispozițiile art. 422 C.proc.pen. este în derulare, cheltuielile rămânând în sarcina statului.

Apărătorul ales al condamnatului, avocat P.C.L., având cuvântul, a solicitat a se constata că, potrivit dispozițiilor art. 419 alin. 2 C.proc.pen., instanța poate fi sesizată cu prilejul punerii în executare sau în cursul procedurii de punere în executare a unui mandat - speța dedusă judecătii vizând ipoteza *în cursul executării*, argumentul apărării în acest sens fiind proba de la dosarul cauzei, respectiv referatul întocmit de organele de poliție al S.I.C., în care se arată că organele de poliție s-au prezentat la domiciliul condamnatului, căruia i s-a înmănat un exemplar al mandatului de executare al pedepsei pentru ca ulterior să relateze ce s-a întâmplat.

Pe cale de consecință, având în vedere, astfel cum reiese din actul întocmit de organele de poliție învestite cu punerea în executare a mandatului, că procedura de punere în executare a început, apărătorul a solicitat a se constata că intimatul-condamnat N.A. este deja arestat, arestarea fiind anterioară comunicării mandatului de executare a pedepsei, iar poliția referă clar că s-a comunicat mandatul de executare.

De asemenea, a mai solicitat a se constata că dintre cele două ipoteze prevăzute de textul de lege și anume dacă este vorba de o nelămurire sau de o împiedicare la punerea în executare a mandatului, este incidentă ultima teză - fiind vorba de o împiedicare care provine din faptul că s-a început procedura de punere în executare, condamnatul a fost arestat, i s-a comunicat un exemplar al mandatului de punere în executare, al treilea pas, și anume conducerea efectivă a condamnatului către locul de deținere, neavând loc din cauza împrejurărilor survenite ulterior.

Pentru toate considerentele expuse, apărătorul a solicitat a se constata că a început procedura de punere în executare a mandatului, că acesta este arestat și procedura nu a fost finalizată.

Cel de-al doilea apărător ales al condamnatului, avocat C.I., având cuvântul, a solicitat a se constata că a început procedura de punere în executare a mandatului, care a fost întreruptă din motive obiective, la dosarul cauzei existând acte din care rezultă că persoana condamnată se află internată la Spitalul sub tratament medical, din cauza tentativei de sinucidere.

În final a solicitat a se observa că în lipsa procesului-verbal de încarcerare emis de către o unitate de detenție nu se poate comunica dacă persoana condamnată a început executarea pedepsei, însă cu certitudine procedura de punere în executare a mandatului a avut loc, ulterior survenind o împiedicare în modalitatea descrisă.

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra cauzei penale de față, constată că prin referatul din data de 25.06.2012, judecătorul delegat cu executarea a sesizat Tribunalul București

– Secția I Penală, ca instanță de executare, întrucât s-a ivit o împiedicare cu prilejul punerii în executare a sentinței penale nr. 176 din 30.01.2012 a Î.C.C.J. – Secția Penală, definitivă prin Decizia penală nr. 160 din 20.06.2012 a Î.C.C.J. – Completul de 5 Judecători, pronunțată cu privire la condamnatul **N.A.**, cauza fiind înregistrată pe rolul T.B. – Secția I Penală sub nr. 23892/3/2012.

S-a arătat, în fapt, în esență, că, față de împrejurarea că persoana condamnată **N.A.** se află internată la Spitalul ..., organele poliției sunt în situația de a nu putea pune în executare mandatul de executare a pedepsei închisorii nr.... din ..., emis cu privire la condamnat.

În drept, au fost invocate dispozițiile art.419 alin.2 din Codul de procedură penală.

La dosarul cauzei s-au depus, în fotocopie: adresele nr.241466 din 22.06.2012, 23.06.2012 și, respectiv, 24.06.2012 emise de D.G.P.M.B. – Serviciul de Investigații Criminale, procesul-verbal din 20.06.2012, ora 22.45, întocmit de cms. șef Ionescu Cristian Vicențiu și cms. Costea Nicolae, din cadrul D.G.P.M.B. – Serviciul de Investigații Criminale – Biroul Urmăriri, foaia de observație clinică generală nr.19066 întocmită cu privire la condamnatul **N.A.** la Spitalul Clinic de Urgență București, minuta sentinței nr.176 din 30.01.2012 a Î.C.C.J. – Secția Penală, și a deciziei penale nr. 160 din 20.06.2012 a Î.C.C.J. – Completul de 5 Judecători, mandatul de executare a pedepsei închisorii nr.196 din 20.06.2012, emis de Tribunalul București – Secția I Penală în baza sentinței penale nr. 176 din 30.01.2012 a Î.C.C.J. – Secția Penală, definitivă prin Decizia penală nr. 160 din 20.06.2012 a Î.C.C.J. – Completul de 5 Judecători, pronunțată cu privire la condamnatul **N.A.**, adresa emisă la data de 22.06.2012 de Biroul de executări penale al T.B. – Secția I Penală, în dosarul nr.514/1/2012, către D.G.P.M.B., precum și concluziile evaluării comisiei multidisciplinare constituite la nivelul Spitalului Clinic de Urgență București cu privire la starea medicală a condamnatului **N.A.**.

Analizând înscrisurile aflate la dosarul cauzei și având în vedere dispozițiile legale incidente, Tribunalul reține următoarele:

Prin sentința penală nr. 176 din 30.01.2012 a Î.C.C.J. – Secția Penală, definitivă prin Decizia penală nr. 160 din 20.06.2012 a Î.C.C.J. – Completul de 5 Judecători, inculpatul **N.A.** a fost condamnat la pedeapsa de 2 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art.64 lit.a, b și c din Codul penal pe o durată de 2 ani după executarea pedepsei principale, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.13 din Legea nr.78/2000, pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

La data de 20 iunie 2012, judecătorul delegat cu executarea din cadrul T.B. – Secția I Penală, în temeiul art.420 din Codul de procedură penală, a emis mandatul de executare a pedepsei închisorii nr.196 din 20.06.2012, punând astfel în executare hotărârea menționată cu privire la condamnatul **N.A.**.

Condamnatul **N.A.** fiind liber, mandatul de executare anterior menționat a fost trimis, conform dispozițiilor art.421 din Codul de procedură penală, D.G.P.M.B. – Serviciul de Investigații Criminale.

Întrucât atunci când organele de poliție s-au prezentat la domiciliul condamnatului pentru a executa efectiv mandatul, în condițiile art.422 din Codul de procedură penală, condamnatul **N.A.** ar fi încercat să se sinucidă, folosind o armă de foc (cercetările sub acest aspect nefiind terminate), fiind transportat cu ambulanța la Spitalul ..., iar acolo - internat la Secția ... -, *nu s-a mai putut proceda la arestarea și conducerea acestuia la locul de detenție*. Chiar din procesul-verbal din 20.06.2012, ora 22.45, întocmit de cms. șef Ionescu Cristian Vicențiu și cms. Costea Nicolae, din cadrul D.G.P.M.B. – Serviciul de Investigații Criminale – Biroul Urmăriri, rezultă că organele de poliție nu au făcut decât să îi înmâneze mandatul de executare a pedepsei închisorii nr....din ... persoanei condamnate **N.A.**, fără a o aresta însă pe aceasta, pentru a fi întrunite exigențele art.422 alin.1 din Codul de procedură penală, iar condamnatul să treacă în custodia statului.

Prin urmare, nu s-a mai putut întocmi nici procesul-verbal de încarcerare, care să fie trimis T.B., ca instanță de executare, iar ***condamnatul N.A. nu a început executarea pedepsei la data de 20.06.2012.***

Față de dispozițiile legale menționate, executarea pedepsei nu începe prin înmânarea mandatului de executare condamnatului și nici nu se poate spune că mandatul de executare emis în cauză a fost adus la îndeplinire prin internarea persoanei condamnate **N.A.** în Spitalul ..., chiar dacă acesteia i s-a asigurat paza.

Astfel, potrivit art.11 alin.1 din Legea nr.275/2006, privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, *pedeapsa închisorii se execută în locuri anume destinate, denumite penitenciare*, același act normativ prevăzând și posibilitatea înființării *penitenciarelor-spital*, ca și penitenciare speciale (art.12 alin.1 și 2 lit.c din Lege).

De asemenea, constituie *loc de deținere*, în sensul legii, *penitenciarele cu regim de maximă siguranță, cu regim închis, semideschis sau deschis, penitenciarele pentru minori și tineri, penitenciarele pentru femei, penitenciarele-spital, centrele de arestare preventivă și secțiile speciale de arestare preventivă din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, precum și centrele de reținere și arestare preventivă din subordinea Ministerului Administrației și Internelor* (art.2 lit.d) din Regulamentul de aplicare a Legii nr.275/2006).

Or, este evident, și prin prisma acestor dispoziții legale, că Spitalul ... nu este un loc de deținere, unde condamnatul **N.A.** să-și fi putut începe executarea pedepsei închisorii, în sensul legii penale.

Tratamentul medical sub pază permanentă este o măsură care se dispune cu privire la persoanele arestate preventiv sau condamnate la pedeapsa închisorii, în condițiile art.139¹ și art.453 alin.1 lit.a) teza a III-a din Codul de procedură penală, de administrația locului de deținere; prin urmare, este o măsură care trebuie precedată de încarcerarea condamnatului, care în cauză însă nu a mai avut loc.

Sușinerile reprezentanților condamnatului în sensul că acesta deja a început executarea pedepsei sunt așadar nefondate și nu pot fi reținute de Tribunal, neconstituind însă o cerere distinctă cu privire la care instanța să se pronunțe prin dispozitiv, obiectul cauzei fiind nu o cerere formulată de condamnat, ci sesizarea judecătorului delegat cu executarea, sesizare față de care intimatul-condamnat, prin avocați, a formulat o serie de apărări.

Împrejurarea că persoana condamnată N.A. este internată în spital nu constituie o împiedicare la punerea în aplicare a mandatului de executare a pedepsei închisorii emis cu privire la aceasta, pentru motivele ce vor fi arătate în continuare.

Faza procesuală a punerii în executare a hotărârilor penale este călăuzită de principii proprii ca: *obligativitatea, executabilitatea, jurisdicționalitatea și continuitatea*.

Astfel fiind, *amânarea executării pedepsei* (sau *întreruperea acesteia*, dacă executarea a început deja) *se dispune numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege, de instanța judecătorească*.

Singurul caz în care boala de care suferă condamnatul poate duce la amânarea executării pedepsei închisorii, prevăzut de legea procesual penală, este cel de la art.453 alin.1 lit.a) din Codul de procedură penală, și anume: *când se constată, pe baza unei expertize medico-legale, că cel condamnat suferă de o boală gravă, care face imposibilă executarea pedepsei, iar instanța apreciază că amânarea executării și lăsarea în libertate nu prezintă un pericol concret pentru ordinea publică*. În acest caz, executarea pedepsei se amână până când starea de sănătate a condamnatului se va ameliora, astfel încât pedeapsa să poată fi pusă în executare. Cererea de amânare a executării pedepsei nu poate fi admisă dacă se constată că tratamentul condamnatului se poate efectua sub pază permanentă, în condițiile prevăzute de art. 139¹, care se aplică în mod corespunzător.

În aceste condiții, în lipsa unei hotărâri judecătorești de amânare a executării pedepsei închisorii, organele de poliție puteau pune în aplicare mandatul de executare imediat după acordarea asistenței medicale de urgență pentru traumatismul prin împușcare, pentru care condamnatul ar fi fost transportat la Spitalul

Nici formularea unei cereri de amânare a executării pedepsei închisorii nu putea împiedica punerea în aplicare a mandatului de executare; dovadă că, în practică, în majoritatea cazurilor, după introducerea cererii de amânare a executării pedepsei și mai înainte de soluționarea ei, condamnatul este arestat, iar cererea de amânare este considerată și soluționată ca cerere de întrerupere a executării pedepsei care, potrivit art.455 din Codul de procedură penală, poate fi făcută pentru aceleași motive ca și cererea de amânare.

Legea nu prevede posibilitatea amânării executării pedepsei închisorii pe motiv că persoana condamnată este bolnavă sau internată în spital, dacă nu este

urmată procedura prevăzută la art.453 din Codul de procedură penală, anterior menționată.

Nici aprecierile comisiei multidisciplinare întrunite în cadrul Spitalului ..., reluate în adresa înaintată de spital către M.A.I. – D.G.P.M.B. - Serviciul de Investigații Criminale, nu pot împiedica punerea în aplicare a mandatului de executare a pedepsei închisorii nr.... din .. cu privire la condamnatul **N.A.**. Acestea nu încearcă decât să amâne, în mod nejustificat și cu nesocotirea dispozițiilor legale în materie, redate mai sus, externarea persoanei condamnate **N.A.** în vederea conducerii sale la un loc de detenție, în temeiul art.422 alin.1 din Codul de procedură penală.

Astfel, nu se motivează deloc de ce luarea măsurilor de siguranță în urma anesteziei generale, monitorizarea evoluției postoperatorii și cea cardiologică de specialitate a condamnatului, și nici tratamentul psihiatric nu se pot efectua decât în Spitalul Cât despre patologia complexă reprezentată, în esență, de: ..., ..., ..., ..., ..., aceasta este preexistentă internării și, în lipsa autoagresivității care ar fi determinat conducerea condamnatului la Spitalul ..., nu ar fi împiedicat cu nimic conducerea sa la *locul de detenție*.

Aceasta, întrucât pentru asigurarea asistenței medicale persoanelor private de libertate, *în cadrul Administrației Naționale a Penitenciarelor funcționează o rețea sanitară proprie*, care cuprinde: cabinete de medicină primară, cabinete de medicină dentară, farmacii, puncte farmaceutice, infirmerii, cabinete și ambulatorii de specialitate, penitenciare-spital și mijloace de transport medical (art.24 alin.1 din Regulamentul de aplicare a Legii nr.275/2006).

Penitenciarele-spital asigură aplicarea normelor și reglementărilor privind promovarea și păstrarea stării de sănătate a persoanelor private de libertate *în condiții similare celor oferite în rețeaua sanitară publică și în concordanță cu legislația proprie a sistemului penitenciar*, în structura medicală a acestora intrând și următoarele secții/compartimente: chirurgie (chirurgie generală, chirurgie toracică, ortopedie-traumatologie, ORL, oftalmologie, urologie, chirurgie plastică și microchirurgie reconstructivă etc.); ATI; medicină internă/boli cronice; cardiologie; neurologie; psihiatrie/psihiatrie cronici/toxicodependențe; endocrinologie; diabet zaharat, nutriție și boli metabolice (art.1 alin.4 și art.15 lit.b) din Regulamentul de organizare și funcționare a penitenciarelor-spital, aprobat prin Decizia Administrației Naționale a Penitenciarelor nr.550/2011).

Art.11-15 din Ordinul comun al Ministrului Justiției și Ministrului Sănătății nr.125/2012, privind asigurarea asistenței medicale persoanelor private de libertate aflate în custodia Administrației Naționale a Penitenciarelor, prevăd o serie de măsuri la primirea în penitenciar, printre care: efectuarea unui examen clinic general, cu scopul depistării semnelor evidente de agresiune, adicției, tulburări psihice, risc de suicid, depistării bolilor infectocontagioase și parazitare care impun izolare de colectivitate până la vindecare sau internare într-o unitate spitalicească de profil și cunoașterii antecedentelor patologice și afecțiunilor

cronice care impun instituirea deîndată a unei terapii medicamentoase adecvate și regim alimentar.

În situația prezentării pentru primirea în unitate a unei persoane private de libertate bolnave, care necesită internare în spital sau examinări medicale suplimentare, medicul recomandă internarea/consultul medical într-un penitenciar-spital sau, după caz, în spitalul cel mai apropiat din rețeaua Ministerului Sănătății ori a altor ministere cu rețea sanitară proprie, consemnând recomandarea în fișa medicală și în Registrul de consultații punct primire deținuți.

Prin urmare, medicul care examinează persoana condamnată la primirea în penitenciar decide dacă aceasta trebuie internată /consultată într-un spital din rețeaua Ministerului Sănătății, și nu invers; în speță, nu medicul de la Spitalul ... decide dacă persoana condamnată poate fi sau nu internată într-un penitenciar-spital.

Penitenciarele-spital sunt instituții publice de interes național, cu personalitate juridică, în subordinea A.N.P., și fac parte din instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională (art.1 alin.1 din Regulamentul de organizare și funcționare a penitenciarelor-spital, aprobat prin Decizia Administrației Naționale a Penitenciarelor nr.550/2011).

În consecință, în penitenciarele-spital sunt internate numai persoane private de libertate, nefiindu-le aplicabile regulile privind transferul pacienților între spitalele din rețeaua Ministerului Sănătății. Așadar, în cauză, imediat după acordarea asistenței medicale de urgență persoana condamnată trebuia externată, mandatul de executare – pus în aplicare potrivit dispozițiilor art.422 alin.1 din Codul de procedură penală (inclusiv prin *arestarea* condamnatului), iar condamnatul – dus și încarcerat la un penitenciar-spital, având în vedere intervenția chirurgicală la care fusese supus (potrivit înscrisurilor depuse la dosar).

Referitor la competența comisiei de expertiză medico-legală, la care face trimitere comisia multidisciplinară întrunită în cadrul Spitalului ..., într-adevăr, aceasta este cea care apreciază dacă afecțiunile persoanei condamnate se pot trata sau nu în rețeaua sanitară a A.N.P., dar *numai la cererea organelor judiciare.*

Astfel fiind, nici susținerile apărării cu privire la imposibilitatea încarcerării condamnatului față de concluziile comisiei multidisciplinare întrunită în cadrul Spitalului ... nu pot fi reținute.

Față de cele expuse, Tribunalul va admite sesizarea judecătorului delegat cu executarea din cadrul T.B. – Secția I Penală.

În baza art.419 alin.2 C.p.p., va constata că nu există nicio împiedicare la punerea în executare a mandatului de executare a pedepsei închisorii nr.196 din 20.06.2012, emis cu privire la condamnatul **N.A.**

În baza art.192 alin.3 C.p.p., cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

Admite sesizarea judecătorului delegat cu executarea din cadrul T.B. – Secția I Penală.

În baza art.419 alin.2 C.p.p., constată că nu există nicio împiedicare la punerea în executare a mandatului de executare a pedepsei închisorii nr.... din, emis cu privire la condamnatul **N.A.**, fiul lui ..., în baza sentinței penale nr. 176 din 30.01.2012 a Î.C.C.J. – Secția Penală, definitivă prin Decizia penală nr. 160 din 20.06.2012 a Î.C.C.J. – Completul de 5 Judecători.

În baza art.192 alin.3 C.p.p., cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

Cu recurs în termen de 10 zile de la pronunțare pentru procuror și de la comunicare pentru condamnat.

Pronunțată în ședință publică azi, 26.06.2012.

PREȘEDINTE
TUDOR GEORGIANA

GREFIER
MLAGIU ALINA-ELENA